

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru streinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidieceșane Sibiu, strada Măcelarilor 47.
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 30.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Sibiu, 23 Februarie, 1887.

Nu e lucru de glumă. Diarele patriotice, dela noi ear nu sunt mulțamite. Legea despre gloate abia s'a votat, și ea deja nu sună bine și nu e în-tocmită conform recerînțelor ideei de stat unguresc.

În Ungaria sunt mulți oameni, cari după limbă, port, datine, origine și proveniență nu sunt nici unguri, nici nu s'au însușit caracterul unguresc. — Aceștia după sunetul diarelor de aici — provăduți în timp de răzbel cu puscă și cu munițiune — în armați în masse, ar putea face vr'o basaconie și atunci instituțiunea gloatelor, în loc să devină de folos pentru consolidarea și mărirea, eventual apărarea statului unguresc, ea poate deveni o primejdie pentru stat, de acea va bine ca guvernul să bage foarte bine de seamă, când o fi vorba de a se în-arma glotașii, și adevărat așa, că glotașii din Săcuime d. e. se se trimiță printre români și vice-versa, românii printre săcuimi.

Nu avem și nu putem avea bănueli până acum cu privire la glotași, dar trebuie să ne doară, când încă până a nu se aplica legea, se află oameni și diare cu trecere, cari apelează la guvern, să privegheze pe glotași. În comitatele Trencsen, Nyitra Turocz, Árva ear sunt slovaci în masse — și slovaci, cari până eri alaltă-eri erau ca și căștigați pentru ideea statului unguresc, acum visează tot muscali și ruble muscălesci.

Atențiunea guvernului va trebui să se îndrepteze și spre ei.

Aceste sunt resonamentele față de o eventuală ridicare și înarmare a poporului în masse mai mari.

Încât s'ar referi la noi, la români, tendințe dușmănoase față de stat în timp de primejdie, astfel de acușări noi le respingem. Românul e soldat și nimica alta, când e cu pușca în spate. El nu are în vedere decât patria și pe împăratul, sub al cărui steag el se luptă vitejesc și și dă sufletul cu onoare.

E de tot nebasată presupunerea, ca și cum glotașii români, fie ei chiar și numai lăsați de capul lor, să prindă armale împărătesci, pentru ca să deserteze cu ele în castre străine și dușmane țerei și monarhului.

Acea, cari se folosesc de astfel de enunciațiuni, nu cunosc pe român, nu cunosc firea lui, al pîrea lui neclătită către tron și iubirea, ce o are

cătră patrie. Sau doar se crede, că cu războiul din afară o să erumpă și războiul civil? Noi în eventualități de aceste nu credem și nu ne place nici a cugeta la astfel de eventualități, de aceea reprobăm din inimă netactul celor ce se încearcă în tot modul a trage la îndoială patriotismul românului, al sasilui, al slovacului, al sârbului și al croatului.

Dar ca să fim lămurii, e bine să fim înțeleși unul cu altul și e bine să se știe, că în Ungaria trăesc mai multe naționalități, cari de nu vor fi tot așa de infocați apărători ai statului maghiar ca și maghiarii, de nu știm, ce s'ar alege din acel stat în timpuri de urgie. De aceea am dîs și dîcem, nu e consult să fim mereu jigniți, mereu tacați cu gravitarea în afară, mereu și în continuu acușări de nepatrioți, când noi prin toate faptele trecutului nostru am dovedit, că suntem oameni de ordine, și oameni cu simțăminte dinastice *per eminentiam*, și că cu aceste însușiri nu facem paradă numai, ci le-am dovedit și le vom dovedi prin fapte la timpul seu.

Și oare motivate sunt temerile maghiare?

Noi dîcem, că ele nu sunt motivate, dar conștiința lor de a nu fi dat românului și celorlalte popoare, ce li se cuvine, conștiința de a-i fi neîndreptățiți și asuprit în neliniștesce, îi face să vadă chiar și în amicii și aliații naturali tot muscali și dușmani.

Nu ve temeți le dîcem noi!

Fiiți asigurați, că nici românul nu iubesc cînta muscălească ca și ungurul, dar cerem și cu drept cerem, că acel popor maghiar, care cu mare em-fas și pune pe stîndardul seu libertatea tuturor popoarelor, aceea să o profeseze în faptă și nu în vorbe.

Am dîs de mult, că o să vină timpul, când patria va cere dela noi jertfe și acele noi le aducem bucuros pentru o patrie, ce o iubim, și dl Truța a dat espresiune convingerei tuturor românilor, când a dîs, că pentru greșelile, ce le a comis guvernul și societatea maghiară, pentru sentimentul public maghiar escitat de jidani și de alți speculanți nu voim ca să ne răsunăm față de patria comună, de aceea ori că vor disloca pe glotașii români în Secuime, ori că vor fi lăsați prin comitatele cu majorități române, ei nu vor fi și nu le e permis să fie de cît soldați credincioși tronului și patriei. Dacă cumva în poporul maghiar există alte tendințe față de noi

și dacă cu aducerea săcuilor printre români s'ar ținti la turburarea spiritelor, sau la nerespectarea ordinei, noi nu putem purta vina — dacă prin atari dispoziții neprecugetate vor da ansă la neînțelegeri și la frecări în contul binelui public și siguranței publice a cetățenilor de diferite limbi.

Precauțiunea este o armă puternică în mîna fie-cărui guvern și de tot neprecut ar trebui să fie guvernul maghiar, când s'ar lăsa sedus, ca în timpuri de aceste să ia măsuri contrari cu dorințele aspirațiunile și drepturile cetățenilor, fie ei de ori, ce limbă și lege; ori aparițiunea ei ori-cărei naționalități din țeară.

De aceea, tari în credință, că guvernul nu se va lăsa sedus de vocile sirenice ale diaristice, ci va procede corect și loial întru executarea legii pentru apărarea țerei, așteptăm noi românii cu frunte senină dezvoltarea lucrului și o așteptăm, ca să dăm de gol pe toți prorocii reutăcioși, cari se folosesc de astfel de arme — ce e drept acum tocite deja — cu scopul de a ne presenta, că nu suntem patrioți. Patriotismul adevărat noi însă nu l'am condiționat și nici ați nu-l condiționăm dela limba maghiară ci dela loialitatea noastră și perseveranța noastră de a trăi și a muri aici fie chiar și cu armele în mîni contra inamicului comun, fie el muscal ori neamț, puțin ne pasă.

Revista politică.

Situațiunea politică în loc să se lămurească se întunecă tot mai tare; ear relațiunile guvernelor europene se încercă mereu.

Nu trebuie dar să ne mirăm, dacă fiecare stat privește cu cea mai încordată atențiune la vecinii sei, și caută pe întrecute să se întărească. Nu i vorba, aceasta activitate, a cărei cauză e frica: sporesce mereu deficitale, ține lumea în nelinișce și poate ne pomenim în cele din urmă cu un înfricoșat război, cu toate că principiul profesat e; a se menține pacea.

Pentru de a se menține pacea europeană au fost conchimate și delegațiunile monarhiei noastre; sau mai bine dîs, pentru de a se întări monarhia, căci cam puțin se poate rădina pe preinșii, aliați; și după cum se desvolță lucrurile, cine poate garanța, că nu va veni vremea, când imperiul nostru va trebui să se măsore chiar cu aliatul lui, cu Rusia.

FOIȚA.

Metropolitul Miron Romanul.

(Urmare și încheiere.)

După inaugurarea sistemului politic de astăzi al dualismului de stat, Miron Romanul este ales (1869) deputat la dieta țării, la care a participat, până ce a fost denumit din partea regimului de stat ca inspector regesc de scoale pentru comitatul Carașului. Atât mandatul de deputat la dieta țării în Budapesta, cât și postul de inspector regesc de scoale și mai înainte de aceea misiunea ca mandatar ministerial pentru adunarea datelor statistice referitoare la scoalele noastre din diecesă Aradului le-a primit dînsul cu consensul superiorității sale bisericesci; în special dînsul nu făcea nici un pas însemnat, ce privia interesele naționale și bisericesci, fără a consulta pe metropolitul Șaguna și a obține consimțământul lui.

Cît de mult ținea metropolitul Șaguna la dînsul, se vede cu deosebire de acolo, că în anul 1868 îi încredință o misiune dintre cele mai delicate și dificile, de a reprezenta interesele confesiunii noastre în o ancuetă regnicolară pentru organizarea scoalelor. Problema aceasta o a rezolvat spre deplina mulțămire a metropolitului Șaguna, care îi și esprima complăcerea sa în cuvintele cele mai măgulitoare.

În anul 1868 participă Miron Romanul ca deputat la primul congres național-bisericesc ținut în Sibiu, în care se creăstatutul organic pentru con-

stituirea bisericei ortodoxe române din metropolie. Aci participând activ la cele mai importante cestiuni principale, atrase prin pășirea sa plină de tact atențiunea tuturor, cari nu avuseră ocaziune să-l cunoască. Tot așa participă el la congresul național bisericesc din anul 1870.

În anul acesta sinodul diecesan al eparchiei Aradului îl alege de vicariu episcopesc și președinte al Consistoriului din Oradea Mare, la care post se mută — abdicînd dela pozițiunea de inspector regesc de scoale. Ca vicariu episcopesc și președinte al Consistoriului din Oradea-Mare fu promovat în August 1871 la demnitatea bisericască de Archimandrit. Ca atare rămase până la 1873, când după moartea fericitului arhiepiscop și metropolit Andrei, fiind ales episcopul de atunci al Aradului Procopiu Ivacicovici de metropolit în scaunul vacant, Miron Romanul fu ales de episcop al diecesei Aradului.

Instalându-se aici cu mare pompă de episcop nou sîntit, la 3 Februarie 1874, prin archimandritul Nicolau Popea în calitate de comisariu metropolitan, a rămas în scaunul episcopesc al Aradului abia 3/4 de an; căci în același an, fiind ales metropolit Procopiu de metropolit al sârbilor la Carloviți, Miron Romanul după mai multe peripeții (alegerea de metropolit a episcopului dela Caransebeș, Ioan Popasu, care nu întîmpină preainalta aprobare) în urma unei a doua alegeri urmată la 21/3 Novembre/Decembre 1874 — fiind acceptat de coroană, se introduce cu finea anului de metropolit al românilor din Ungaria și Transilvania.

Ori cît de mare rol poate avea hasardul în

viața indivizilor și a popoarelor, un lucru însă trebuie să constatăm la acest loc din soarta acestui arhieru, ajuns în etatea abia de 46 ani la cea mai înaltă demnitate bisericască, ce se poate ajunge de cineva la românii ortodoci din Ungaria și Transilvania. Acest lucru, din care mulți multe pot învăța, este, că Miron Romanul, începînd dela cele mai mici trepte ierarhice până la rangul de metropolit nu s'a obtrus nici când la înaintări preste alții; dînsul nici ca episcop, până ce Preasfîntul episcop al Caransebeșului Ioan Popasu era competent la scaunul vacant al metropoliei din Sibiu, nu a pășit ca candidat la acest scaun, ci respectînd senioratul, numai atunci a primit a fi ales, când s'a adevărit, că candidatul senior nu este acceptibil pentru coroană! —

Posițiunea metropolitului Miron Romanul era la începutul păstoriei sale una dintre cele mai deficle, pentru că în archidieceșă, unde avea să fie totdeodată ca arhieriscop al Transilvaniei, venirea sa ca arhieriscop și metropolit nu era pe placul unei partide puternice în archidieceșă, care avuse de candidat al seu la scaunul arhieriscopesc metropolitan pre archimandritul Nicolau Popea. Aceasta partidă, dispunînd la început de majoritate în consistoriu, îi paraliza consecuent orice acțiune liberă în afacerile archidieceșane. Dînsul însă conșciu de pozițiunea sa, și altcum dedată a lucra după capul seu, independent de orice influință, observînd spiritul de partidă, ce domnia în acei bărbați, cari erau chieamați a-i fi de ajutor întru toate, se ținu la început în rezervă până a se orienta pe deplin în împrejurările cele noauă,

De altcun după cum vin scirile din Pesta, la mai multe ocazii împăratul, de când petrece acolo, a asigurat pe multe persoane însemnate despre pacificarea intenționează a politicii monarhiei, ear decursul conferințelor delegațiilor a fost de tot pacific. Toți bărbații oficioși rostesc menținerea păcii. Ministrul comun de resbel, dl Bylandt-Reydt și Sternneck, vice-admiralul au dat deslușiri confidentiale asupra situației militare; ear Kálnoky a asigurat din nou, că nu există nici un pericol de resbel, situația eternă înaintea spre bine și cu deosebite relațiile cu Rusia sunt cu mult mai bune ca în toamna trecută.

Insemnate sunt vorbele Dr. Mattusch cu ocazia referării în delegația austriacă: Majestatea Sa, dîse dînsul între altele, ne-a chemat pentru acceptarea creditului. Espunerile regimului sunt clare, temeinice și cu francheță. Primirea cu unanimitate a proiectului e cea mai tare dovadă pentru puterea argumentelor și necesitatea măsurilor preventive. Principiul politicii noastre ca și în trecut așa și în viitor e: *menținerea păcii*. Nu se cere aceasta sumă pentru începerea unui resboiu, pe care nu numai că nu-l voim, dar nici nu ne temem. *Votarea creditului se documenteze din nou și serbătorește înaintea lumii, că acest imperiu, cu toate că s multe naționalități în el, e o stîncă, un asil comun, o scumpă patrie, în care naționalitățile caută și află satisfacere tuturor nevoilor lor, care le ajută, le spriginesc, ear ele încă o spriginesc și o vor apăra, aducînd chiar cele mai mari jertfe.*

Delegațiunile nu s'au ocupat așa mult cu cercetarea creditului cerut de guvern, ci votară unanim suma de 52½ milioane de florini. Intrebuintarea acestei sume, conform conținutului din proiectul de lege, este lăsată la buna chibzuință a ministrului de resboiu; 49 de milioane se vor întrebuința pentru armată, ear 3½ milioane sunt destinate pentru marină.

Foile guvernamentale germane nu pot din destul aprea alegerile. „Geraer Zeitung“ aduce scirea, că împăratul impresionat de rezultatul alegerilor s'a exprimat, că se simte mai tiner cu 20 de ani, și că acesta e darul cel mai scump, ce i-l a putut aduce poporul cu ocazia aniversării zilei în anul al 90-lea al vieții sale.

Deschiderea parlamentului s'a făcut cu citirea mesagiului imperial. Cu ocazia aceasta se grămădi multă lume, ca să vadă de pe față bucuria lui Bismarck — dar el nu luă parte și mesagiul a fost citit de ministrul de stat Boetticher. Din discursul tronului se vede, că relațiile cu statele vecine sunt ca și cele, ce erau la deschiderea ultimului parlament, ear față de Papa împăratul pare tare deobligat. Politica esternă este: susținerea păcii, carea parlamentul o va putea sprigini numai: *votînd repede, cu plăcere și în unanimitate proiectele de legi, cari au de scop a mări îndată și în mod eficace forța armatei defensive.*

Foile germane acasă mereu pe guvernul francez, că nu pune nici o stavilă voinții resboinice a poporului francez și astfel nu dovedesce nici o garanță de pace.

Presăa franceză își ține mereu rezerva față de Germania — singură, „La République française“ declară că cancelarul Bismarck va mai avea încă multe ceasuri amare cu actualul parlament. După planul lui Gaulois resbelul dintre Germania și Franța nici a-

tunci n'ar fi delăturat, când Elsația și Lotaringia s'ar declara de principat neutral, căci Franța abia așteaptă ocazia d'ale în corpora, ear ele la tot momentul vor să întregescă trupul, din care au fost rupte.

În Bulgaria domnește cea mai mare neliniște și nesiguranță. Sermana țeară a ajuns soartea, ca fii ei să se ucidă unii pre alții. Revolta din Silistra și Rusciuk a fost, ce-i drept, înăbușită, căci regenții cu miliția credincioasă i a succes a supune pe revoltanți; dar se arată cu toate acestea fenomenele unui resboiu civil.

Regența a dovedit și de astădată, că îi stăpîna preste agitațiunea rusească; cât va dura însă aceasta superioara putere a regenții nu o poate proroici nimeni, căci intrigile rusesci continuă mereu. Unile foi susțin, că declarațiunea Țarului: a fi privit ca eșit din alianța celor trei împărați ar sta în legătură cu revolta din Bulgaria. Scopul revoltanților, a fost să restorne regența, să facă disordine, ear Rusia se își joace liber politica ei în orient. Capul revoltanților din Silistra Crestoff a fost împuscat de soldații sei; semn că poporul și cunoaște chemarea și numai înșelat ia armele contra regenții. Mulți dintre capii revoltanților au ajuns în Londra; ear pe cei prinși după o depeșă din Sofia, regența a dat ordin se fie omorîți prin glonț.

Deci cu toate asigurările de pace ale bărbaților nostri politici, dacă Rusia va ocupa Bulgaria și politica monarhiei noastre se cuprinde și astăzi în cuvintele Maj. Sale împăratului nostru, rostite în anul trecut cu ocazia deschiderii sesiunii ordinare a delegațiilor: *casus belli* este gata!!

Planul dlui Bismarck.

(Încheiere.)

Prusia tot nu se trezise din beția dela Sadova. Statele diu sud prevedeau într'însa pe stăpîna lor. Se temeau. Tocmai de aceea accentuau o atitudine ostilă. Se vorbea de o federațiune între Bavaria și Württemberg. Hanovrienii și locuitorii Hesi, republicanii din Frankfort și alții se agitau. Particulariștii reușiseră peste tot la alegeri; ei cereau toți reducerea sarcinilor militare; deficitul bugetar din cauza enormelor cheltuieli cu armata creștea în proporțiuni simțitoare.

Într'un cuvînt situațiunea internă devenia din zi în zi mai dificilă. Numai un succes, un triumf esterior putea scăpa pe prusieni și asigura realizarea ideilor dlui Bismarck.

În afară Franța se găsea pentru moment izolată. Ea unu din acele momente, care se ved ră în istoria unei națiuni; para fiind coaptă, trebuia culeasă. De aceea dl Bismarck nu se mai gîndi mult și exprimă ca Caton: „Delenda Carthago.“

Dar fiind că nu se putea declara resbel Franciei fără motiv, dl prim-ministru al regelui Prusiei se hotărî a usa de toată fineța spiritului seu pentru a face pe Franța să declare dînsa resbel. Tronul Spaniei era vacant. Ducele de Montpensier, care se desemnase la început pentru a l ocupa se găsea în imposibilitate de-a o face; de ce nu s'ar pune atunci pe tronul dela Madrid, își dîse dl Bismarck, un membru al augustei familii de Hohenzollern?

Comunica astăzi idee împăratului. Acesta îi răspunse, că mai este un Hohenzollern la București și nu crede decât să plece, să părăsească tronul; de ce se mai trimite altul la Madrid? (În paranteze fie dîs, cum s'au schimbat vremurile și cu dînsa oamenii! principele Carol de-atunci, om serac, este aji rege, mare proprietariu și cu bani mulți pen-

tru dîle negre. Ce bine i-o fi părănd acum, că s'a hotărît a nu ne părăsi.) Dl Bismarck însă insistă, a arăta, că trebuie să se obicinuiască guvernele și popoarele cu principii prusieni. De altmîntrelea aci era mai puțin vorba d'a trimite pe un Hohenzollern în Spania, d'a face pe francesi să se peardă mintea și să i împlinescă pofta. Candidatura principelui Leopold fu pusă pe de o parte, ear pe de altă parte, vesti pe feld-marașalul Moltke să dea ordin ca peste o lună de zile armata germană să fie gata d'a intra în Franța.

Napoleon nu primi candidatura. Aci avu loc o intrigă. După instrucțiunile primite, agenții Prusiei la Paris făcură pe Napoleon să creadă, că regele Prusiei este gata a se angaja solemn a nu mai veni cu alt-fel de candidați pe viitor. I se ceru aceasta. Vilhelm refușă. Franța declară resbel. Dl de Bismarck surise. Încă odată a lovit, unde a visat. Singurul aliat al Franciei în 70 putea fi Rusia. Rusia însă fu înduplecată de dl de Bismarck a nu se amesteca; îi reaminti suvenirul resbelului din Crimeea, politica francesă în timpul ultimei insurecțiuni poloneze; îi promise în fine, o complectă libertate de acțiune în Orient cu condițiune ca și Germania să vadă garantată libertatea sa de acțiune în Occident.

Principele Gortsacoff nu fu mai prevădător, ca Napoleon III în 66, făcu tocmai aceleași calcule, și închipui că lupta o să fie mult și că dintr'însa și Franța și Prusia vor eși tare slăbite. Rusia și-a primit răsplată imediat prin tratatul din Londra. De astă dată dl de Bismarck nu s'a întors după victorie în contra complicei. Dar timpul nu este încă perdat. Cine scie, ce ne rezervă viitorul!

Acum, după ce am căutat a pune în relief evenimentele principale, la care a participat dl de Bismarck, credem, că ne este mai mult permis d'a prevedea un apropiat resbel între Franța și Germania. Cum s'ar putea găsi motivul lui, am arătat deja într'un precedent articol. Vrem din tot sufletul să nu fim profeți, dar dacă în istoria omenirii aceleași cauze produc tot-d'una aceleași efecte, îndrăsnim a dîce, că am prevădut ceea ce fatalmente se va întîmpla.

De câte ori sgomotul de încăerare între Prusia și o țeară oare-care a venit de la Berlin, de câte ori dl Bismarck a făcut arangamente, pe cari le-a declarat în mod oficial, de câte ori arată un prieteșug peste măsura unei puteri, liniștea din spirite trebuie să dispară. Atunci este semn, că d sa are dese întrevederi cu dl Moltke și că tunul va bubui în curînd. Aceasta se poate afirma cu mai multă tărie, când situațiunea generală a Europei este așa, încât fie-care stat are pe spinare una sau mai multe importante afaceri și nu scie încătrău să-și întoarcă ochii în afară, cum este situațiunea în presinte. În ast-fel de timpuri anormale mai cu seamă, diplomația modernă și unii oameni de stat caută să-și realizeze scopurile lor rușinoase.

Scopul Germaniei, nu scim de câte ori s'o repetăm, este zdrobirea Franciei. Apropiatul resbel n'ar înceta, decât o dată cu estermnarea unuia din beligeranți, dacă n'am avea în vedere de cât pe unii membri ai claselor luminate din ambele țări, cari se întrec a întreține urele naționale. Din norocire însă masa cea mare a populațiilor are sentimente mai puțin resboinice. Trebuie să roșim la citirea următoarelor cuvinte eșite din gura cancelariului, când a fost întrebat despre sănătatea soției sale: „De când fiul meu este mai bine, îi este și dînsii mai bine. Nu mai suferă decât de ura francesilor, pe cari ar voi să-i vadă arși sau trecuți prin arme, pe toți, chiar pe copii, cari nu sunt cu toate acestea cauza, dacă au așa de mărșavi părinți.“

Aceste cuvinte au fost tectual estrase din cartea dlui Busch secretariu al dlui Bismarck în timpul resbelului din 70—71.

și a cunoaște și raporturile administrațiunii bisericesci în arhidieceasă. Aceasta ținută rezervată se părea a-i înstrăina metropolitul Miron și pe aceea partidă din arhidieceasă, care îl spriginise la alegerea de metropolit, și care acum ar fi dorit ca noul metropolit să se arunce în brațele ei, pentru a lovi în cei de partidă contrară. Metropolitul însă aci se arată pe sine mai mare și mai superior, căci pe lângă toată pozițiunea sa grea, și pe lângă tot necumpătul și patima arătă și în presa noastră din partea contrarilor sei, se ținu independent de orice partidă, arătându-se drept către unii și către ceilalți.

Nu după mult timp însă cu mână tare apucă firele conducerii afacerilor bisericesci în toate direcțiunile. El a început a presida regulat în consistor aproape în toate senatele; tot așa în sinoadele arhidieceșane și în congrese. Dacă se va considera aparatul amplu și cam greoiu în administrațiunea bisericască, după cum o dă statutul organic, va înțelege ori și cine, că aceasta lucrare nu este una dintre cele mai ușoare. Cine a avut ocaziune a vedea pe metropolitul Miron, presidend în consistoriu, sinoade și congrese, s'a putut convinge cu câtă esactitate și corectitate conduce pertractările. Dînsul dispunînd de o agerime extraordinară a minții, face distincțiunile cele mai fine, fără a scăpa din vedere vre-un moment, ce ar avea înriurire în cauză. Pentru aceasta, pentru perseveranța și paciența sa fără margini a fost în multe casuri admirat. Devisa dînsului

este: „mai puțin, dară bine și esact.“ Un amic al nostru persoană acreditată, care face parte din consistoriul arhidieceșan, vorbind la o ocaziune de Escelenția Sa metropolitul Miron, așa se exprimă: „Sub metropolitul nostru am învățat a curiosce marelă adevăr cuprins în maxima de viață: „festina lente!“ (grăbesce încet!) Escelenția Sa este inamicul cel mai mare al disordinei, al lucrului de jumătate și superficial. Lucrarea, ce are să ieasă cu scirea și sub numele lui, ori iese bine, ori nu mai vede nici când lumina zilei. El distinge bine și cuprinde lucrurile din toate punctele de vedere, și nici o împrejurare nu o lasă neconsiderată. Simțul estetic, ce i este innăscut, face, ca să pună preț mare și pe forma din afară a lucrurilor. Eu mărturisesc adevărul — dîce amicul nostru — dedat la nisce forme stereotipe, cari adumbrite odinioară de autoritatea marelui Șaguna treceau de bune, me superam la început, că nu prezentam concept, la care Escelenția Sa se nu adaoge sau se steargă ceva; și dacă suferarea mea era și mai mare, când îmi stergea întreg conceptul și dînsul făcea altul în loc, me mîngăiam cu aceea, că așa urma cu toți referenții din consistor. Așa a ținut, până ce cu toții din consistor ne-am deprins la o mai bună ordine și esactitate în oficiu!“ — Am reprodus aceste cuvinte ale amicului nostru, pentru că ele sunt caracterisitoare și congruează cu judecata noastră, ce o avem despre metropolitul Miron Romanul în această direcțiune.

Pe terenul național metropolitul Miron a fost până acum cu multă rezervă. Aceasta rezervă și-o a impus pentru că păreri sale despre ținuta, ce ar trebui să o ia românii în relațiunea politică actuală în statul Ungariei, nu conveniau cu curentul generalizat la români. Cu toate acestea dînsul n'a făcut nici când taină din păreri sale, cari mergeau intracolo, că pentru români mai de folos ar fi o politică conciliantă. Ca cap al unei biserici nu putea să se abată dela politica tradițională, ce s'a observat și sub metropolitul Șaguna și o au avut în deobște arhieriei români — fără ca să pericliteze interesele bisericii, în fruntea căreia se află. Din pozițiunea aceasta a unei ținute politice moderate n'a încetat a apăra interesele bisericii sale prin întreveneria la tron și în casa magnaților, al cărei membru natural este, mai ales, când cu deosebire interesele scolare ale credincioșilor din metropolia ortodocșă română a reclamat aceasta. Ca să trecem preste altele, amintim aci numai unele casuri.

În Februarie 1879 s'a prezentat la Majestatea Sa imperatul și regele nostru în fruntea unei deputațiuni constătătoare din ierarhii metropoliei și alți deputați esmiși în consistoriile eparchiale, și a ascerut o reprezentațiune bine motivată, compusă de dînsul, în contra proiectului de lege, prin care atunci se intenționa, eară după acceptarea lui prin dieta țării, faptice s'a introdus limba maghiară ca studiu obligat în scoalele noastre populare confesionale.

Și mai dicem, că trăim într-o epocă de civilizație, c'am făcut mari progrese! Da, am format savanți și cetățeni, dar n'am ajuns încă la forma oameni.
„Românul.”

Vasile Vineș.

Apel.

Vedând nisuițele învățătorului dela scoala română confesională din Rodna veche, dl Ioan Pop Reteganul, de a înfița un fond, din care să se provadă elevii miseri ai scoalelor române rurale cu abecedare și legendare;

Vedând, că dînsul singur nu poate să ajungă nobilul scop;

Cunoscînd, că fără abecedare și legendare nu se poate familiarisa poporul nostru cu cartea, care este astăzi atât de necesară fiecărui om — ne-am intrunit subscrîșii șese înși într'un comitet, care va purta numele: **Comitetul de ajutoare cu abecedare și legendare a elevilor miseri dela scoalele române rurale.**

Acest comitet se deobligă de bună voie, și fără de a pretinde de undeva vre-o recompensă la următoarele:

1. a încasa dela ori și care binevoitor bani, hârtii de valoare, cărți de valoare literară, ori alte beneficii;

2. a manipula conscientios sumele incurse și a face rapoartele sale publice la timp potrivit;

3. a primi cererile învățătorilor, respective ale senatelor scolastice referitoare la abcedare și legendare;

4. a procura din sumele incurse, pe seama fiecărei scoale misere, pe acelea abecedare și legendare, de care va arăta suplicantul, că sunt introduse în aceea școală;

5. a arăta publice, ce cărți de valoare literară i-au încurs și cum s'au întrebuințat acelea? Scurt: a ține pe on. public român în curent, cu ce privesc această afacere.

Drept aceea ne luăm voie a apela la marinimositatea on. public român, să binevoiască a contribui după voință și putință cu bani, hârtii de valoare, ori cărți de ori ce natură, ca să putem pune o basă sigură acestui fond.

Asemenea ne rugăm de domnii învățători români fără deosebire de confesiune să ne arete lămurit:

1. Ce abecedare și legendare folosesc? De care autor? Care din acestea cărți cred d-lor, că intrinsec toate recerînțele didactice?

2. De câte legendare și abecedare ar avea lipsă pe seama elevilor miseri și cu tragere de inimă către învățătură?

Tot ce privesc pe acest comitet, precum trimiteria de sume bănesci, hârtii de valoare, cărți, opuri etc. și ori-ce scrieri și scrisori sunt a se adresa primului secretar al acestui comitet, adică dlui Ioan Pop Reteganul, învățător și redactor în O. Rodna (Transilvania).

Sperînd cu siguranță, că glasul nostru va fi ascultat de on. public român suntem
Rodna-veche, 6 Februarie, 1887.

Florian Porcius, Mihail Domide, Gerasim Domide,
președinte. vice-președinte. cassar.

Panfilu Grapini, Ioan Pop Reteganul,
controlor. secretar prim.

Solovestru Murășan,
secretar al II-lea

Un alt cas tot așa de important, care merită a fi atins este, când metropolitul Miron la 28 Maiu 1881 întrevini cu o reprezentație la ministerul regesc unguresc de culte și instrucție pentru revinderea rangului, ce compete bisericeii ortodoxe în rînd cu celelalte confesiuni din patrie. Incident la aceasta s'a dat atunci, când cu puțin înainte deputațiunea bisericeii ortodoxe române cu metropolitul în frunte, prezentîndu-se la festivitățile de căsătorie a Alteței Sale principelui moștenitor de tron pentru felicitări omagiale, — numitei deputațiuni, în contra usului vechiu, s'a dat rîndul de prezentare în urma tuturor celorlalte confesiuni. Metropolitul și-a ținut de datorință a sa a remonstra în contra post-punerii bisericeii, în fruntea căreia se află!

Un cas și mai recent de bărbăție și energioasă pășire a metropolitului Miron ni se dă cu ocașunea desbaterilor în casa Magnaților, la aducerea articolului de lege XXX din anul 1883 despre organizarea scoalelor medii. Singur între prelații români a fost, care în contra curentului de maghiarizare a luat în apărare interesele bisericesci și naționale — făcînd o mulțime de propuneri de modificare în proiectul de lege la acele puncte, care loviau mai mult în autonomia bisericească. Drept este, că cu puțin din autonomia bisericească. Drept este, că cu puțin din autonomia bisericească. Drept este, că cu puțin din autonomia bisericească.

Prezentarea metropolitului Miron Romanul ca

Avis.

Subscrierea de acțiuni pentru institutul de credit și economii „Silvania” încheindu-se cu ziua 15 Martie a. c., acei On. dd. cari au primit liste de subscriere, sunt rogați cu respect, ca listele de subscriere dimpreună cu rezultatul obținut și sumele încassate în sensul prospectului până la 15 Martiu, să binevoiască ale trimite în Șimleu (Szilágy-Somlyó) la adresa dlui Alimpu Barboloviciu vicariu for. episcopesc al „Silvaniei,” care până la acel termin mai primesce subsemnări de acțiuni, avînd a se plăti de acțiune (50 fl. v. a.) rata primă 5 fl. v. a. și în speșele de înființare 1 fl. de tot 6 fl. v. a.

Supurul de sus, la 1-a Martiu, 1886.

Pentru comitetul fundator:

Andreiu Cosma.

Varietăți.

* (Mulțemită publică.) Incurgînd ca suprasolviri pentru balul dat în 12 Faur a. c., dela ultima dare de seamă încoace dela doamnele: Otilia Comșa și Constanța Popp, apoi dela domnii: Alecsandru și Eugen Mocsonyi, câte 3 fl., și dela domnul V. Babeș 2 fl., prin cari venitul curat al balului au sporit la suma de 353 fl. 24 cr. Comitetul se simte plăcut îndatorat a da espresiune mulțamitei sale pentru aceste donuri.

Tot odată mulțamește comitetul și domnului F. Michaelis librar din Sibiu, care în considerarea scopului balului au făcut la prețul ordinilor de danț o relăsare de 2 fl.

Sibiu, în 3 Martie, 1887.

Ioana Bădilă,
v.-președintă.

Bologa,
secretariu.

* (Sêrbii în fața alegerilor viitoare.) „Branic” în Nrul 23 din Sâmbăta trecută, publică un avis al deputatului dietal M. Dimitrieviciu către alegătorii sêrbi de partidul liberal național sêrbesc, în care se pune în vedere o conferență generală pentru a se discuta și decide: dacă în vederea forțelor dezvoltate din partea adversarilor este încă vrednic, ca alegătorii sêrbi să participe la alegerile viitoare, care se vor face acum nu pentru trei, ci pentru cinci ani, și al căror rezultat favorabil este mai mult ca nesigur? Locul și timpul conferenței se va ficsa într-o conferență mai îngustă și se va face cunoscut în curînd; deocamdată deputatul Dimitrieviciu face atenți pre alegători, ca înainte de conferență să nu se angajeze nimenui.

* (Academia română.) Sesiunea de primăvară a Academiei române se va deschide la 3 Martie st. v.

* Adunarea generală a Asociațiunei transilvane pentru literatura și cultura poporului român după hotărîrea comitetului, se va ține în anul acesta în Sibiu și anume: Duminică după Sf. Marie, adică la 16/28 și Luni la 17/29 August.

Fostul patriarh ecumenic, F. Sa Ioachim IV a murit în Chio la 27 Faur.

* (Rectificare.) După cum cetim tot în „Egyetértés” concludul, prin care se reproabă ținuta dlui Mocsáry în cestiunea naționalităților a fost adus

numai de elementele, cari și la alegere i-au fost contrare, ear elita partidei dlui Mocsáry declară, că nu aderează la acest conclud.

* Legea pentru gloate referitoriu la preoți și învățători nu cuprinde nici o dispozițiune specială, pentru aceea consiliul ministerial a aflat necesar a aduce un conclud în sensul căruia preoții sunt scutiți de acest obligămint, ear învățătorii au favorul a putea servi în locul, unde funcționează, și încât sunt indispensabili pentru instrucțiune, pot fi și dispensați prin ministru dela inolare în cas de mobilizare.

* Conferințele generarilor. În Petersburg au ținut generalii guvernori conferințe. Intre alte obiecte cam neliniștitoare a fost și cestiunea chemării rezerviștilor întrun mod de tot satisfăcător. Părtași la conferințe au fost și D. C. Roop, general-guvernor din Sudul Rusiei; Gurko, general-guvernor din Polonia.

* Semne de rășboiu. Se vesteșcă prin foi, că temerea de izbucnirea rășboiului e mare. După B. Tagebl. în multe preturi se vor ridica stațiuni telegrafice cu scop ca pregătirile de rășboiu să se facă mai prompt și mai grabnic. Ministerul de rășboiu a dat comandelor ordin, ca afacerilor de asentare să se facă repede și medicii să-și dea grabnic părerea despre destoinicia feciorilor.

* Limba statului a fost pricina intreruperii pertractărilor ungaro-croate. De mai mult timp adică deputațiunile regnicolare, și anume cea ungară și cea croată s'au fost întrunit în Pesta pentru aplanarea unor diferințe. În decursul conferințelor s'a stabilit între ambele deputațiuni cu privire la mai multe puncte o înțelegere deplină, numai cu privire la limba de stat nu s'au putut învoi. Pertractările s'au rupt, căci croații în puterea legii țin morțiș la limba lor, ungurii din contră vor să impună limba ungurească.

* (Bibliografic.) A apărut în tipografia seminarială din Blaș „Țigani” schiță istorică, lucrată pentru petrecere după mai mulți autori de Ioan Popp Reteganul. Editura autorului. Cartea cuprinde și lucruri serioase dar și destul de comice, ca să escite risul. Prețul 55 cr.

— Biblioteca copiilor Brașov librăria N. Ciurcu Nr. 9 „Oprișanul”, legendă populară de V. Alecsandru. 10. „Isteață și pace”, poveste de I. Popp Reteganul. 11. „Ariciul și vulpea”, fabulă de I. Ispirescu. „Judecată dreaptă”, după „icoana lumii” prelucrate și întocmite pentru copii de I. Dariu. 12. „Copilul cerșitor”, istorioară morală de D. Lăpedat. „Mai bine ceva decât nimic”, fabulă de A. Pann. „Leul la vînat”, fabulă de A. Donici.

Posta ultimă.

Din Sofia se telegrafează, că în 6 Martie dimineața a fost împușcați următorii rebeli: majorul Uzunoff, brigadierul Popoff, căpitanul Zeligonoff, locotenenții: Kristeniakoff, Koinsarski, Entoff, Trombeskoff, avocatul Kirdieff, și comisionariul Czetkoff.

Loterie.

Sâmbătă în 5 Martie 1887.

Timișoara:	64	37	72	38	13
Viena:	74	86	5	38	9

archiereu în și afară de biserică este plină de demnitate. În deosebi în serviciul divin, avînd deprinderea cuvenită, desvoaltă în credincioșii bisericeii sale căldura credinței religioase.

În decursul păstoririi ca arhiepiscop a făcut mai multe visitațiuni canonice în archidieceasa sa, sîntînd cu mare pompă religioasă mai multe biserici și lăsînd în tot locul cele mai bune impresiuni.

Ca metropolit a împlinit în 1875 sîntîrea episcopului seu sufragane, Ioan Mețian al Aradului. Tot dînsul cu episcopii din metropolie a hirotonit în același an pe archimandritul Teofil Bendella de arhiepiscop și metropolit în Cernăuț. *)

La aceasta ocașione fruntașii clerului bucovinean, cari au asistat la cultul sîntîrii în Sibiu, între cari se afla și actualul metropolit al Bucovinei, atunci archimandrit și vicariu al arhiepiscopiei din Bucovina, Silvestru Morariu, cunoscînd eminentele însușiri și în deosebi înalta erudițiune a metropolitului Miron, au contribuit în cercul competenței lor, ca nu după mult timp universitatea din Cernăuț, să-l onoreze cu titlul academic de doctor în teologie.

Atingînd și unele însușiri personale ale metropolitului Miron Romanul însemnăm, că din în-

*) Arhiepiscopul Bendella a primit chirotonia de archiereu la anul 1874 în Sibiu, dela metropolitul Procopiu Ivacicoviciu, asistat de actualul nostru metropolit, pe atunci episcop în Arad.

treagă ținuta și ființa lui rezultă bărbatul cu multă esperință și prudență. El este human, moderat și afabil, sciînd să țină într-o măsură cuvenită, cea-ce îi asigură respectul datorit unui metropolit, și iubirea totdeodată.

El este drept față de alții, și nu suferă ca nici cei din jurul seu să fie nedrepti. Avariția nici când nu a avut loc în inima lui; din contră uresce pe omul avar. Consecința dela aceasta a fost, că dînsul, s'a simțit tot deauna „mai fericit a da, decât a lua.”

Insemnăm aceasta aderînd la maxima morală: „suum cuique.” Metropolitul Miron Romanul este acum în anul al 59 al etății și calculînd după bunele puteri trupești și sufletesci, în cari se află, putem spera, că este chemat de providență a conduce încă mulți ani biserica, în fruntea căreia stă! Noi îi dorim din inimă, că bunăvoința sa documentată pe terenul bisericesc, favorisată mai bine de împregiurări, în alți 12 ani următori, și mai mulți să aibă rezultate și mai mănoase, ca în butul nezuințelor opuse ale contrariilor declarați ai sei, durere! chiar din sinul bisericeii sale, — istoria neparțială să înregistreze, și posteritatea să serbătorească în persoana dînsului, după reposatul „Moise” pe „Isus Navi” al românilor din Ungaria și Transilvania!

Nr. 32. [1549] 2—3

CONCURS.

Se publică întru înțelesul laudei ordinațiunii consistoriale din 18 Noiembrie 1886 Nr. 6028 B. pentru reintregirea vacantei parohiei Sânger (Erdő-szengel) cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Telegraful Român“

Emolumentele sunt:

1. Casa parochială în stare bună, lângă ea o grădină de legumi și pomi frumoși în mărime de 1153 □ socotită în bani anuali . . . 70 fl. — cr.
2. Canonica porțiune 6 jugere arător și de cosit . . . 90 fl. — cr.
3. Două cosituri de un juger, 1/2 juger de coasă de curând cumpărate . . . 22 fl. 50 cr.
4. Dela 60 familii cu filia Șarombero cu tot câte 1 1/2 merță de bucate . . . 90 fl. — cr.
5. Dela 21 familii câte o Ți de lucru cu plugul à 2 fl. . . 42 fl. — cr.
6. Dela 39 familii câte o Ți de lucru cu palma à 30 cr. . . 23 fl. 40 cr.
7. Stolare preste an, botezuri, înmormântări, cununii și altele . . 44 fl. — cr.
8. Lemne de foc din pădurea bisericeii preste an . . . 12 fl. — cr.

Suma 393 fl. 90 cr.

Doritorii de a ocupa această parohie au a-și așterne concursurile lor instruite întru înțelesul regulamentului parochial, subsemnatului oficiu protopresbiterial, fiind totodată îndatorați, sub timpul concursului, a se prezenta în vreo Duminecă sau sârbătoare spre a și arăta hărnicia, pentru acest oficiu și a face cunoscință cu poporenii.

Murș-Oșorheiu, 31 Ianuarie, 1887.
Oficiul protopresbiterial greco-oriental în conțelegere cu comitetul parochial.

Parteniu Trombițaș de Bethlen,
protopresbiter.

Nr. 378 [1547] 2—3

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de învățătoriu la școala comună, cu limba de propunere română, din comuna Borgo-Tiha, cu care post e împreunat un salariu anual de 300 fl., locuință și grădină în natură, eventual în locul acestora 160 fl. — se scrie concurs.

Concurenții se-și aștearnă la subscrisul suplicile lor, scrise cu mâna proprie în limba maghiară și română și instruite cu atestat de botez, de calificare, medical, de serviciu și despre cunoscințele limbistice, pe calea a inspectoratelor regesci de școli competente, până la 15 Aprilie, 1887.

Bistrița, 28 Februarie, 1887.

Iuliu Havas,
insp. reg. de școli al comit. Bistrița-Năsăud.

Nr. 402 [1546] 2—3

EDICT.

Maria Apolzan gr. or. din Ocna-Superioară, care din 1879, și-a părăsit cu necredință pe legiuitul ei bărbat George Pop-Preda gr. cat. din

Brad, prin aceasta se citează, ca în termen de 6 luni dela prima publicare a acestui edict să se prezenteze înaintea subsemnatului, căci la din contră cererea de divorț a bărbatului ei se va pertracta și decide pe temeiul pribegiei ei.

Sibiu, 19 Faur, 1887.

Scaunul protopresbiterial gr. or. al Sibiului, ca for de I. instanță.

Simion Popescu,
protopresbiter.

Nr. 370/1887 [1548] 2—3

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de învățătoriu la școala comună, cu limba de propunere română, Maier (Majer) cu care post e împreunat un salariu anual de 300 fl. locuință și grădină în natură, eventual în locul acestora 100 fl. — se scrie concurs.

Concurenții se-și aștearnă la subscrisul suplicile lor, scrise cu mâna proprie în limba maghiară și română și instruite cu atestat de botez, de calificare, medical, de serviciu și despre cunoscințele limbistice, pe calea inspectoratelor regesci de școli competente până la 15 Aprilie a. c.

Bistrița, 28 Februarie, 1887.

Iuliu Havas,
insp. reg. de școli al comit. Bistrița-Năsăud

Nr. 653 [1544] 2—2

CONCURS.

Fiind vacant un post de notariu în comuna Bungard se scrie concurs. Doritorii d'a ocupa acest post se reacearcă a-și înainta suplicile lor instruite conform § 6 din leg. I A din 1883. — până la 24 Martie a. c.

Venitele împreunate cu acest oficiu sunt:

1. Leafa de 400 fl. v. a. în speranța incuviințării mai înalte din partea oficiului municipal.
2. Cuartir natural.
3. Bani pentru lemne pe an 20 fl. v. a.
4. Venitele legitime pentru lucrări private.

Sibiu, în 28 Februarie, 1887.

Oficiul pretorial-suprem.

Fabritius,
pretor-suprem.

Nr. 340 [1545] 2—3

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de capelan lângă bătrânul și neputinciosul paroch din Riu-Sadului Maniu Vestemian se scrie acum a treia oară concurs, după ce la concursul publicat în două rânduri n'a concurat nimenea.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt: jumătate din venitele parohiale computate preste tot în sumă de 363 fl. 92 cr.

Reflectanții se-și prezenteze subsemnatului petițiunile în termen de 30 de zile dela prima publicare a acestui concurs, și se se prezenteze în biserică parochială din Riu-Sadului în vreo duminecă sau sârbătoare.

În conțelegere cu comitetul parochial din Riu Sadului.

Sibiu, 6 Faur, 1887.

Simion Popescu,
protopresbiter.

Nr. 219 [1543] 3—3

EDICT.

Ioan I. Ceposu gr. or. din Moeciul inferior, carele mai bine de 10 ani a părăsit cu necredință pe legiu-

ita sa soție Ecaterina Runcan gr. or. din Moeciul inferior, fără a se scî ubicațiunea lui și dacă mai trăiesce; prin aceasta se citează în termen de un an și o Ți dela datul de față se se prezenteze înaintea subscrisului oficiu, căci la din contră cererea de divorț a soției sale se va pertracta și în absența lui.

Zernesci, în 29 Ianuarie, 1887.

Oficiul protopresbiterial gr. or. al Branului.

Traian Mețian,
protopresbiter.

Nr. 127. [15501 1—1]

Publicațiune.

Preavenerabilul Consistoriu arhidiececan prin sentința sa din 20 Ianuarie a. c. Nr. 6773 B. a desfășurat căsătoria dintre Ioan Suma și pribegita lui soție Ana Toader Turcu, ambii gr. or. din Sibiu, ceia ce confirm §. 124 din procedura judecătorească în cauze matrimoniale se aduce la cunoscință publică.

Oficiul ppresbiterial gr. or. al Seliștei.

Dr. N. Maier,
protopresb.

Domnului Fragner, Praga!

Cred că e datorită mea a ve înștiința că de doi ani întrebunțez preparatul d-voastre *balsamul de viață al Drului Rosa*, care în călătoriile mele, în diferite climate, are o influință binefăcătoare. Ve rog deci a-mi trimite patru sticle mari la Semlin. Proxima mea călătorie va fi la Vidin, Giurgiu și Galați, unde *balsamul Dr. Rosa* mi e indispensabil.

Cu profund respect **Toma Turinaz,**
Conducător la societatea navigațiunii pe Dunăre, la Semlin.

Mijloc grabnic și sigur pentru boale de stomach și consecințele lor.

Conservarea sănătății

se bazează numai pe conservarea și promoțiunea unei digestiuni bune, căci aceasta este condiția fundamentală a sănătății și a unei stări corporale și spirituale. Cel mai bun medicament de casă pentru regularizarea misturii spre a obține o compoziție de sânge adevărat, pentru depărtarea părților sângelui stricat și rău, este mult cunoscutul și plăcutul

Balsamul de viață al Drului Rosa.

Acesta, e preparat din plantele cele mai bune și mai vindecătoare, este probat ca foarte escelente la toate boalele digestive, adică la lipsa de apetit, răgăială cu acrimă, flatuosități, vărsături, dureri de stomach, cărcei de stomach și prea îngreunarea lui cu bucate, flegmă, hemoroide, boale femeiești, ipohondrie, melancolie (în urma conturbațiunii digestiunii); acesta improspătează întreaga activitate a misturii, produce sânge curat și sănătos și redă corpului bolnav puterea și sănătatea de mai înainte. În urma acestei însușiri escelente, acesta a devenit un medicament de casă sigur și probat popular, dobândind o întindere universală.

1 sticlă 50 crucei, o sticlă dublă 1 fl. v. a.

Mii de scrisori de recunoștință stau la dispoziție. Balsamul la cereri francate se trimite în toate direcțiile pentru plata prin mandate postale.

Pentru de a depărta falsitatea

fac pe toți băgători de seamă la aceea, că fie-care sticlă pregătită de mine după prescrierea originală.

Balsamul de viață al Drului Rosa

pe o parte e imprimată în sticlă cu firma mea și cu legala lipire a marcei (vultur cu literele „Dr. R.“ în scutul de piept) — pe partea diametral opusă însă cu decorațiuni puse una lângă alta, și prin mijlocirea unui dop de metal, pe care se află împreunată marca, se astupă. Sticlele sunt învăluite în anunțurile de întrebunțare. Pachetarea se face în carton vinet, care e scris pe părțile longitudinale cu

„Balsamul de Viață al Drului Rosa“

din farmacia „la vulturul negru“ a lui **B. Fragner, Prag Nr. 205—III**, și e în limba germană, boemă, maghiară și franceză, ear muchile sunt puse pe chipurile legale ale marcelor.

Ori-ce preparat lipsit *bater numai în parte* de vr'unul din lucrurile espuse, se se considere de fals.

În original se află: Balsamul de viață al Drului Rosa în principalul depot al fabricantului **B. Fragner,**

apotecă la Vulturul negru, în Praga, cornul dela Sporn r. g. 205—III și în depozitele mai jos însemnate
Sibiu: Karl Müller, apotecar, W. F. Morscher, apotecar; — Cluj: Iohann Wolff, apotecar, Nicolau Székely, apotecar, Adolf Valentini, apotecar; — Brașov: Eduard Kugler, apotecar; — Torda: Gabriel Wolff & Sohn, apotecar.

Toate apotecile din Austria, au în deposit acest balsam de viață.

Tot acolo se află:

Alifă de casă universală din Praga.

Mijloc sigur și probat pentru vindecarea tuturor inflamațiilor, rănilor și umflăturilor.

Acesta se întrebunțază cu succes sigur la inflamarea, oprirea lăptelui și împietirea pieptului femeilor la înfărcarea copiilor; la abscese, umflături sanquile, beșicuțe purioase, la umflături anghililor, la așa numitul vierme la deget, la petrificățiunile, umflături de ghinduri, la perios, la umflături reumatice, inflamații cronice la gleznele picioarelor, la scrietei, la aundarea picioarelor și iouase, rac, aprinderea periosului etc.

Toate inflamațiunile, petrificățiunile și umflăturile se vindecă în timpul cel mai scurt; dacă rana are deja materie în timp scurt se vindecă după ce s'a tras toată aceea materie.

O doză mică 25 cr., una mare 35 cr.

Prevenire!

Trăgând atențiunea, că acest mijloc de cură se imitează adese ori și în diferite moduri, me ved obligat a face pe toți atenți, că această alifă de casă din Praga după adevăratul original n u mai e singur o produc și că se află umplută în doze galbene de metal, care pe capac are depusă marca aceasta pe lângă aceea încă scris cu negru „Alifă de casă universală“ din Praga B. Fragner, farmacia „vulturul negru“ Praga Nr. 205—III în limba germană și boemă. — Dosele se învăluie în hârtie roșie, care afără de marcă se află pe partea de deasupra imprimată Alifă de casă universală din Praga etc. în limba germană și boemă.

De cumva P. T. cumpărătoriu va afla altă împachietare a doselor de căt, care e descrisă, preparatul se se privească de fals și se se retrimită.

Balsam de auz.

Cunoscut ca mijlocul cel mai nimerit și mai eficace pentru vindecarea auzului greu și dobândirea auzului pierdut de tot.

O sticlă 1 fl. v. a.

[1528] 3—20